

Krigsretters Afholdelse Tilstedeværelsen af en retslyndig Mand; men nu er Forholdet saaledes, at paa Orlogstogter kan ingen Auditor følge med; saaledes ere vore Forhold ikke for Diebliffet, og vi kunne ikke let tænke os, at man nogenfinde, navnlig, paa Grund af de store Bekostninger, der ere forbundne dermed, skulde ville ansætte Auditører paa de Orlogsskibe, der gaa paa Togt. Det var altsaa en Banskeltighed, vi stødte paa, naar vi vilde lade Lovforslaget udkomme i det Omfang, det nu har, omfattende baade Søeren, og Flaaden. For at komme ud over denne Banskeltighed have vi tilladt os at opstille det Forslag, der findes anført under Nr. 29, idet vi have ment igjennem dette i det Væsentlige at kunne bøde paa Forholdet; jeg siger naturligvis ikke ubetinget, at det er muligt, thi der vil altid kunne møde Tilfælde, hvor det i alt Fald ikke holder Stik; men man har troet, at man i Reglen i de allerfleste Tilfælde ved dette Forslag vilde komme ud over Banskeltighederne. Forslaget gaar, som alt berørt, ud paa til Orlogs at udvide Chefens Magt, saaledes, at hans arbitrære Straffemyndighed bliver dobbelt saa stor som den, der ellers i Lovforslagets § 202, til hvilken Paragraf jeg senere kommer, indrømmes nogen Surskiftningsschef. Følgen heraf vil altsaa være, at Chefen i de fleste Tilfælde, der kunne antages at ville møde, uden Krigsret vil kunne afgjøre Sagen. Skulde der imidlertid indtræde Tilfælde, der vare saa alvorlige, at de ikke tilbørlig kunde eller ikke maatte rammes af denne Vet. — jeg siger „maatte“, thi det gjælder om visse Forbrydelser efter dette Lovforslag, at de et maa straffes arbitrært — saa maatte Bedkommende være at hjemsende. En Bestemmelse om dette Sidste er ikke optagen i Lovforslaget, da den ærede Minister, som i det Hele taget har billigt tænkt, har gjort opmærksom paa, at han for det Første vilde lade dertil sigtende Instruxer for Orlogscheferne udgaa, og dernæst, at det vistnok med fuldkommen Søe har fremhævet

at Bestemmelsen ikke i formel Henseende havde sin Plads i Lovforslaget. Man har derfor ikke stillet Forslag om at optage en saadan Bestemmelse i Lovforslaget, men det er Forudsætningen, hvortil vort Forslag er støttet, og man vil ogsaa finde denne Forudsætning udtrykkelig fremhævet i Betænkningen. Jeg foresætter jo vistnok, at dette Forslag vil kunne møde en Del Tvivl og Strid. Jeg maa dog imidlertid gøre opmærksom paa, at ligesom man, om man ogsaa giver Chefen en større Myndighed, vil have den selvsamme Betyrrelse, som man overhovedet har mod Misbrug af arbitrære Straffe — jeg siger den selvsamme Betyrrelse, ganske vist ikke nogen større, men heller ikke nogen mindre. — saaledes maa man paa den anden Side ikke overse, at det for en Orlogschef vil være langt lettere at gjøre sig fortrolig, thi han har særlig Opfordring dertil, med de Grundtænkninger, der herske i den hele samlede Straffelovgivning, og det vil for ham personlig ikke være forbundet med altfor stor Møje virkelig nogenlunde at tilegne sig den Indsigt, hvorom der er Spørgsmaal, saaledes at han retfærdig kan anvende Straffeloven, naagt han ikke er i Stand til at vejlede en Ret som en Auditor, en virkelig Retslyndig; det tror jeg ikke vil kunne negtes. Hertil kommer, at Ansvar, hvis en Krigsret skulde ned sættes ombord, vilde blive fordelt mellem de 7 Medlemmer, hvoraf en Krigsret ombord i Reglen skal være sammensat; Ansvar vil saaledes let kunne gaa helt bort netop igjennem denne Fordeling, hvorimod Faren for, at Ansvar skal gaa bort, forsvinder, naar det er een Mand, der bærer det; man vil da altid vide, hvor det skal søges. Jeg tror derfor, Alt vel overvejet, at kunne anbefale Undringsforslagets Vedtagelse som et mindre Onde — jeg siger ikke som et ubetinget Gode — end de Følger, der ville indtræde, saafremt vi lade Lovforslaget uden videre passere i den Form, hvori det foreligger; det har i alt Fald ikke været Udvalget muligt at